

כתבת „העולם הזה“, שרית ישי, מדגימה למוחמד עלי איך להתגרר

גטית, הוא מסביר מדוע המיר את דתו, מדוע הפך מאקטיוס קליי למוחמד עלי.

האיש האימתני, הנחשב כקאפריזי וגסי רוח, מרים את עיניו, מביט בי בפעם הראשונה במשך כל השיחה ואומר: „רגע אחד! תני לי להביט בך; אתם, הישראלים, לא נראים כליכך רע, בעצם, תגידי, יש אצלכם שחורים כמוני?“

„יהודיה

טיפוסית, מה?“

כאן הוא חוזר לענייניו ומסביר: „לפני עשר שנים החלטתי לקבל על עצמי את האיסלאם. באיסלאם יש היגיון, יש תשורה בות על כל השאלות, יש פיתרון לכל הבעיות.

„דרך האיסלאם למדתי שהצדק מתחיל בבית. אדם צריך לפתור קודם כל את בעיותיו שלו, לפני שהוא פותר את בעיור תיהם של האחרים, ואלוהים עוזר רק לאר תם העוזרים לעצמם.

„את יודעת שאנחנו, השחורים, חיים באמריקה 400 שנה. את יודעת שאלה הן 400 שנים של בעיות. אני כליכך עסוק בבעיות שלי, ואת שואלת אותי על הר בעיות שלך! את לא חושבת שזה אגור איסטי?“ ואז הוא קורץ ואומר למפיק היהודי זאב בראון: „יהודיה טיפוסית, מה?“

ושוב הוא מרצין וחוזר לענייניו: „בכל הדתות יש רע ויש טוב, יש נכון ויש לא-נכון. אני לא יודע מי צודק ומי לא. אני אוהב את כל האנשים, ורוצה שיהיה טוב לכולם.“

„את יודעת שאלוהים צבע את כל בני-האדם בצבעים שונים. הוא ידע מה הוא עושה. הוא צבע כושים בשחור,

מוחמד בתפקיד ג'קסון, שהפך סנאטור

הייתי גר שם, היה איכפת לי. אני לא מבין את הבעיה, אני לי יודע מי היה שם קודם, היהודים או הערבים, אני לא יודע מה נכון ומה לא נכון.

„אילו ידעתי, יכולתי לדבר, אני לא פלסטיני ואני לא ישראלי. אני איש שחור בארצות-הברית של אמריקה, וזו הבעיה שלי.“

בקול שקט, ענייני, בצורה אינטלי-

ישראל ומצריים? מה דעתך על המצב ב מירוח התיכון?“

עלי: „אני לא גר שם, זה לא מעניין אותי. אני רוצה לראות שלום בין יש-ראלים וערבים, בין קאתולים ופרוטסטנטים, בין יהודים ובודהיסטים. אני רוצה לשחרר אנשים מכבל השינאה, הקינאה והרוע.“

„אין לי עניין אישי במירוח התיכון. אילו

שון הוא נראה ומתנהג כ„פרעך צמרת“, הוא אוהב לראות ולהראות. כשיצא ממסי-בתי-העיתונאים, עמד שעה ארוכה ברחבה של ההילטון ואיפשר לצלמים לצלמו מכל צד.

הוא נכנס לרוזס רויס שלו, מדגם קור-של המפיק זאב בראון. הוא לחץ יד לכל עובר ושב, חילק אוטוגרפים, התחבק חי-בוקידוב עם המנחה דיוויד פרוסט, שי הגיע אל בית-המלון, שבו מתגוררים הכר-כבים שאינם תושבי קליפורניה, בעת שהי-חם בעיר.

הוא נכנס אל המלון ויצא מתוכו, הקיף ניש, פתח את הגג והטריף את דעתו פעמים אחדות את הרחבה, ולבסוף נסע אל אולפן-ההקלטה, כשהוא נוהג במכו-נית, והמפיק זאב בראון לצידו. מאחוריו נסעו שני שומרי-ראש שלו, במכונית ספורט מהירה.

עלי לא הפסיק להפתיע. הוא נופף בידו לשלום למכוניות שנסעו לידו, צעק „היי!“ אמריקאי גדול לחתיכה שחורה במכונית קאדילק.

הוא עצר את המכונית ולחץ את ידי האנשים שעברו בשרות-הוליווד. בכל פעם שהוא עוצר את מכוניתו, קופצים שומרי-ראשו כדי להגן עליו.

לבסוף, כעבור שעה ארוכה, הגענו ל-אולפן-ההקלטה. עלי, גדול, עייף, לבוש חליפה כחולה פשוט-מראה, השתרע על הספה והזמין ארבעה המבורגרים עם גבי-נה, ושתי סחיות קוקה קולה. בקול צרוד, נמוך, מבלי להביט לעברי, התחיל להר-ביץ את האידיאולוגיה שלו.

צריך להבין, היהודים בארצות-הברית חושבים שהוא מוסלמי-אנטישמי. הישרא-לים חושבים שהוא החבר הכי טוב של יאסר ערמאת, ושהוא מאד מעורה בעניין הפלסטיני.

שאלתי אותו: „מה דעתך על השלום בין